

omkring Bordet. Senere sagde Væveren et Par tørre Ord om „den nye Aand“, og Købmand Villing, der som Festtaler gerne slog sig paa det rørende, opfordrede med bevæget Stemme til at „mindes de afdøde“, hvormed han nærmest sigtede til Emanuels Moder. Mellem hver Tale blev der afsunget Sange under Ledelse af Tømrer Nielsens rungende Bas.

Imidlertid var det bleven næsten mørkt, og henne i den festlig oplyste Forsamlingssal begyndte Ungdommen at blive utaalmodig. Man længtes efter at komme til at danse Bruden ud af Pige-laget. Men endnu en Gang rejste Villing sig og udbragte i begejstrede Ord og under larmende Tilslutning et Leve for „Folkesagen“, idet han udtalte det Haab, at den snart vilde trænge sejrrigt frem over den hele Verden. Efter at Emanuel derpaa havde bedt en Bøn og bekendt Troen, brød man op og begav sig hen i Forsamlingshuset.

Her vekslede Dans og Sang lystigt til den lyse Morgen. — —

Emanuel og Hansine brød dog allerede ved Midnat op fra Gildet og kørte til deres nye Hjem i en Vogn, der var smykket med Blomster og Grønt. Ved Bortkørslen samlede alle Gæsterne sig omkring dem og tog Afsked i et dundrende Hurra.